

De spiegel van Ise

Eerste druk, september 2012
© 2012 Ben Midland

Corrector: Wendy van den Berg
Ontwerp omslag: Ben Midland

ISBN: 978-90-484-2532-7
NUR: 336

Uitgever: Free Musketeers, Zoetermeer
www.freemusketeers.nl

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteur en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of vervaelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zonodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (I) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (II) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

BEN MIDLAND

DE SPIEGEL VAN ISE

VOORWOORD

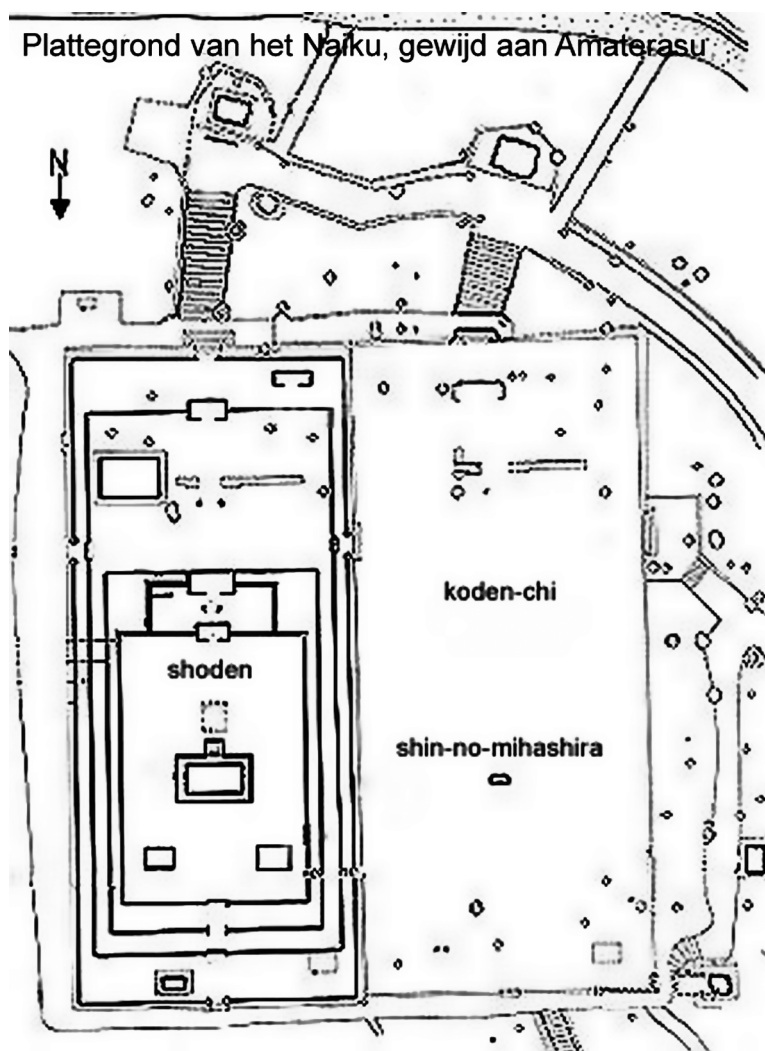
In dit boek wordt de lezer in meerdere gevallen gewezen op feiten en gebeurtenissen die zich daadwerkelijk hebben afgespeeld of zich nog afspelen. Omdat deze in dit boek een essentiële rol spelen, bevindt zich achterin een opsomming daarvan.

OPMERKING VAN DE AUTEUR

De schrijnen, tempels, tombes en gebouwen die in dit boek worden genoemd zijn echt, bestaan nog steeds en bevinden zich op de plek zoals die beschreven wordt.

Een aantal daarvan is opengesteld voor het publiek en vrij te bezichtigen. Daarnaast worden ook jaarlijkse bedevaarten naar de meeste schrijnen georganiseerd. Het wordt in Japan algemeen aangenomen dat alle voorwerpen waaronder de Keizerlijke regalia echt bestaan. Ook alle genoemde organisaties bestaan nog steeds of hebben werkelijk bestaan.

Alle Japanse namen van personen die in dit boek voorkomen worden op Japanse wijze weergegeven, met de achternaam voorop. Sommige namen van personen zijn gefingeerd ter bescherming van hun privacy.

Plattegrond van het binnenste heiligdom (Naiku), op het belangrijkste shintō heiligdom van Ise-Jingu, het zich in de prefectuur Mie bevindend schrijn.

INLEIDING

In Japan is *shintō*, wat letterlijk “de weg der goden” betekent, ontstaan uit een sjamaanse cultuur met animistische kenmerken. Animisme is het begrip waarbij zielen of geesten niet alleen bestaan in mensen en dieren maar ook in bomen, planten, onweer, bergen en rivieren. Onder sjamanisme wordt een begrip voor geloven en tradities verstaan waarin mensen geloven in contact te staan met natuurgoden. Sjamanisme zoals dat in Japan bestond had haar hoogtepunt tegen het einde van de *Yayoi* periode (300 v. Chr. – 250 n. Chr.)

Het belangrijkste heiligdom van Japan bevindt zich in Ise, gewijd aan de zonnegodin Amaterasu Omikami, de voorouderlijke kami (godheid) van de Keizer.

Het belangrijkste *shintō* symbool bevindt zich op het schrijn: de centrale as genaamd *Ame-no-mihishira*, wat gezien wordt als het symbolische middelpunt van het universum en het symbool van de vergoddelijking van de Keizer. Een allesomvattend kenmerk van de centrale as is dat beide uiteinden elkaars tegenbeeld zijn zoals *Yin en Yang*, mannelijk en vrouwelijk, goed en kwaad.

JAPANSE GENESIS

(volgens de Kronieken, de Kojiki en de Nihon-Shoki)
(Oorspronkelijke syntax)

In het begin waren er alleen de elementen die samensmolten met een levenverwekkende kiem. Deze kiem begon om objecten te draaien tot het zwaarste gedeelte zonk en het lichtere gedeelte opsteeg. Ertussenin ontstond een zee van modder die de hele aarde bedekte. Vanuit deze oceaan groeide een jonge groene scheut die groeide en groeide tot het de wolken had bereikt en ter plekke tot een god transformeerde. Deze god voelde zich eenzaam en begon met de creatie van andere goden. De laatste twee goden die hij maakte, Izanagi no Mikoto en Izanami no Mikoto waren de meest opmerkelijke.

Op een dag keken ze neer op de oceaan en vroeg zich af wat zich er eronder bevond. Izanagi stak zijn staf in het water en bij het terugtrekken vielen een aantal kluiten van modder terug in de zee. De modderkluiten hardden uit en groeiden uit tot de Japanse archipel.

Izanagi en Izanami daalden naar deze eilanden af en begonnen ze te verkennen, ieder in verschillende richtingen waarbij ze allerlei soorten planten creëerden. Toen zij elkaar weer tegenkwamen besloten ze te trouwen waarna hun kinderen het land bewoonden. Het eerste kind dat Izanami baarde was een meisje dat straalde van schoonheid. De goden besloten dat ze te mooi was om in Japan te leven, dus ze plaatsten haar in de lucht. Zij werd de zon. Hun tweede dochter, Tsuki-Yomi, werd de maan. Hun derde kind, een onhandelbare zoon, Susano-wo, werd veroordeeld tot de zee, waar hij stormen doet ontstaan.

Later baarde hun eerste kind, de zonnegodin Amaterasu, een zoon. Hij was de grootvader van de eerste keizer van Japan en alle keizers stammen sindsdien van hem af.

Susano-wo was nogal driftig van aard en bijzonder jaloers op Amaterasu vanwege haar vele aardse bezittingen. Dat ging zover dat hij op een gegeven moment de wallen van de rijstvelden die aan Amaterasu toebehoorden, vernietigde, een stel paarden van bovenaf door het dak van het huis van Amaterasu naar binnen smeed en het dak kapot achterliet. Amaterasu werd zo kwaad over de manier waarop ze door haar broer werd behandeld dat ze zich in een grot in de hemel terugtrok en een zware steen voor de ingang rolde. Daardoor was er voor een lange periode geen licht meer op aarde. De andere goden waren hierover zo ontdaan dat ze Susano-wo van de berg Taka-ama-hara verbanden naar een land wat vermoedelijk een Koreaanse provincie was, destijds genaamd Silla.

Van daar voer hij jaren later terug naar Japan in een boot gemaakt van klei, vermoedelijk naar de provincie Izumo in het zuidwesten.

De goden verzonnen na die lange tijd van totale duisternis een plan om ervoor te zorgen dat Amaterasu uit haar schuilplaats tevoorschijn zou komen. Ze gaven de smidgod genaamd *Ama-tsu-mara*, (Smid der goden) een cycloop, de opdracht om een spiegel te maken, terwijl een andere godheid een grote hoeveelheid edelstenen en juwelen ter beschikking stelde. Daarmee versierden ze de vijfhonderd takken van een Sakaki boom (*Cleyera Japonica*) en hingen ze de spiegel genaamd: 'Yata no Kagami' aan een tak ervan.

De boom werd voor de ingang van de grot opgericht waarna een godin op een potsierlijke manier begon te dansen onder begeleiding van de door merg en been gaande zang van andere goden.

Dat had als uitwerking dat alle goden zo geamuseerd raakten door het komische dansje en het gekerm dat alles en iedereen op het laatst in lachen uitbarstte. Aangetrokken door dat spektakel probeerde Amaterasu er een blik van op te vangen door de steen een beetje weg te rollen. Om het nog beter te kunnen zien rolde ze de steen nog van de ingang weg zodat ze in de spiegel die tegenover de ingang hing keek die haar eigen verschijning reflecteerde waardoor ze gefascineerd raakte. Dat gaf een god de gelegenheid om een touw achter haar langs voor de open ingang te spannen zodat ze niet meer terugkon in haar schuilplaats waarmee het licht voor onbepaalde tijd terug kwam op aarde.

PROLOOG

Yarev Adin droomde. Zijn hersenen waren vol met activiteit maar zijn lichaam bleef volkomen onbeweeglijk. Het stond al een paar uur op 'uit', maar zijn in een snel tempo heen en weer gaande oogleden verraadden dat hij zich in de eerste fase van een diepe remslaap bevond.

Ondanks dat zijn lijf op een kaki boxersshort na compleet naakt was transpireerde hij hevig zodat zelfs het laken waar hij op lag voor meer dan de helft was doorweekt.

Bij het in slaap vallen was zijn ademhaling heel regelmatig, kalm zelfs. Maar nu ging zijn met krullerig zwart haar bedekte borstkas angstwekkend snel op en neer wat gepaard ging met het voortbrengen van allerlei onsamenhangende woorden en geluiden. Een siddering golfde over zijn bezwete lichaam. Hij schreeuwde. Klauwend als een dier in nood, zijn nagels schrap zettend in het klamme onderlaken wilde hij niets liever dan dat zijn droom ophield.

Met een schok opende hij zijn ogen. De duisternis waarin Yarev Adin ontwaakte was absoluut.

Instinctmatig zocht hij met zijn ogen de omgeving af naar een bron van licht, smekend om een baken waarop hij zich kon oriënteren, al was het maar ter grootte van een speldeprik. Nu het er niet meer was merkte hij dat de afwezigheid ervan hem benauwde, net zoals de gedacht dat zoiets elementairs als licht op dit moment een voor hem onbereikbaar ideaal werd, het meest levenschenkende doel waar hij als zoogdier naar streefde, snakte.

Yarev Adin was bang.

Er was geluid. Hij stelde hij zich voor dat hij in zijn blootje s' nachts aan de Rode zee lag, luisterend naar de aanrollende golven die bij het aanspoelen op het strand een lieflijk, sereen geruis voortbrachten, een spel dat eindeloos werd herhaald. In zijn fantasie was het Neptunus die ze terug naar zee lokte om hem daarna opnieuw, groots en majestueus met hun ruisende gezang te bedwelmen. Het bracht hem enigszins tot kalmeren.

Er was nog een geluid dat hem heel anders, letterlijk in de oren klonk. Het was een kloppend, pulserend geluid en het stoorde hem. Hij wilde dat het ophield.

Yarev Adin kende dit geluid. Ergens kwam het hem heel bekend voor maar om een onbekende reden was hij niet in staat om de bron ervan te achterhalen.

Hij zuchtte diep. Bij het inhaleren bereikte hem een vreemde, misselijk makende geur. Terwijl alle zintuigen hem commandeerden te blijven ademen sloeg zijn reukorgaan groot alarm. Als ex-soldaat was hem aangeleerd dat de stank een teken was dat de lucht in de ruimte waarin hij zich bevond niet werd ververst.

In een reflex op zoek naar zuurstof schoot hij overeind, een klap incasserend die

hem deed duizelen. In de daarop volgende seconden besepte hij dat waar hij zijn hoofd aan stootte hem belette overeind te komen. Zijn hoofd bonkte.

Iets kroop over zijn gezicht. Een insect vermoedde hij, een wilde veegbeweging over zijn hoofd makend maar was er even later zeker van dat het alleen zijn eigen bloed kon zijn dat zich nu langs zijn voorhoofd een weg naar beneden zocht. De pijnlijke plek betastend likte hij aan zijn vingertoppen en proefde bloed.

Diep inhaleren, vasthouden en weer rustig uitademen.

Versuft van de pijn, aangeslagen door de wetenschap dat hij nog droomde bewoog hij zijn vingers over het oppervlak boven hem. Het voelde massief aan, koud zelfs, maar tegelijkertijd ook rul. Als het hout was geweest moest hij dat hebben geroken maar was niet zo. Bovendien voelde het daarvoor te korrelig aan dus kon het niet anders dan steen of beton zijn. Welke van de twee het ook was, wat zich daar boven hem bevond was keihard en zwaar, waarschijnlijk een deksel van een stenen kist waar hij in lag. Een sarcofaag misschien.

Een sarcofaag. Dat betekende dat hij levend was begraven! De gedachte deed hem duizend doden tegelijk sterven, alleen al vanwege de stress en de angst om op deze manier dood te gaan. Het kloppende geluid van daarvoor was veranderd in een snelle opeenvolging van drumslagen. Het was zijn eigen hart!

Het aantal slagen bereikte een gevaarlijk niveau. Yarev Adin kreeg het steeds benauwder wat kwam doordat zijn lucht opraakte, vermoedde hij. De adrenaline gierde door zijn bloed. Behoedzaam tastten zijn handen de wanden af, zoekend naar houvast, een opening, naad of luik, of iets anders waartegen hij zich af kon zetten. Zonder resultaat.

Hij voelde dat de bodem waar hij op lag was bekleed met verschillende lagen stof half vergane lappen of vodden. Waar was het bed gebleven?

Denk na!

Yarev Adin probeerde zich te concentreren maar hoe hij ook probeerde, het wilde niet lukken. Eerst moest hij ontspannen, zijn hartslag onder controle zien te krijgen. Daarna, als die iets rustiger was zou hij een nieuwe poging wagen.

Na twee minuten diep in- en uit ademen was zijn hartslag iets lager wat maakte dat hij zich ook wat beter voelde, de beroerde situatie waarin hij terecht was gekomen beter overziend. Koortsachtig ging hij alle mogelijkheden die er waren een voor een af.

Boven hem bevond zich nergens een opening waardoor hij kon ontsnappen, op andere plekken evenmin. Hoe hij hier ook was terecht gekomen, er was dus ook een weg naar buiten en als dit een kist was zou alleen nog naar boven gerichte kracht nog helpen.

Als hij zijn knieën hoog tegen zijn buik op zou trekken kon hij proberen om zijn benen tussen zichzelf en het oppervlak in te krijgen. In die positie zou hij met

zijn voeten kracht moeten zetten om de afdeksteen boven zijn hoofd van zich af te kunnen drukken.

Zijn gewichtstraining waar hij jarenlang aan deed kwam hem nu van pas. Het hoogste gewicht dat hij daarbij ooit haalde was iets meer dan driehonderd kilo. Bleef de vraag of dat voldoende was.

Met veel inspanning lukte het hem uiteindelijk om zichzelf tussen hem en de bovenkant in te wrikken op een manier dat zijn schoenen ertegenaan waren geplaatst. Nu was het een kwestie van hemzelf tegen die plaat of wat het ook was. Uit alle macht perste hij zijn benen van zich af.

Met krakende knieën voelde hij door het gepers de druk op zijn aderen in zijn hoofd toenemen. Kleine haarvaatjes in zijn oogballen knapten open als twee gisende druiven.

De plaat verschoof echter geen centimeter. Na nieuwe energie te hebben verzameld maakte hij zich klaar voor een tweede poging. Het was nu of nooit. Met bovenmenselijke kracht, gevoed door zijn overlevingsdrang voerde hij de druk op.

Yarev Adin verdomde het om op te geven. Hij wilde niet toestaan dat zijn overblijfselen hier zouden blijven liggen, niet meer dan een hoop botten en rottend vlees.

De steen bleek onwrikbaar, sterker dan hij. Onmacht en frustratie overvielen hem. Schreeuwend, overmand door hysterie schopte en sloeg hij wild om zich heen totdat hij zich van de uitputting terug moest laten vallen. Het kleine beetje kracht dat hem nog restte sijpelde weg uit zijn lichaam. Hij kon niet meer.

Een soezerig, loom gevoel besloep hem. De laatste moleculen zuurstof inademen vulde de ruimte zich langzaam met kooldioxidegas. Hij sloot zijn ogen, biddend dat als hij ze weer open deed zijn gevangenis en de duisternis zouden zijn verdwenen.

Een grijze mist nam vanuit zijn geest de plaats in van het duister waarmee geleidelijk aan ook zijn bewusteloosheid verdween, samen met de stank.

Na tot tien te hebben geteld opende Yarev Adin voorzichtig zijn ogen. Hij bevond zich op zijn knieën gezeten in een onbekende, exotisch aandoende ruimte. Het was er tropisch warm en er hing een subtiele geur van wierook, vermengd met iets ondefinieerbaars. Het was een doordringende lucht die hem in de verte aan hooi of gras deed denken.

Naast hem op de vloer die van tegen elkaar gelegde rechthoekige geweven stromatten was gemaakt, stond een met zand gevulde aardewerken pot waarin een gloeiend wierookstaafje stak.

Met zijn ogen volgde hij de omhoog kringelende rooksluier tot aan het uit houten planken bestaande plafond. Het was er opmerkelijk licht al was niet te zien waar dat vandaan kwam. Hij knipperde een paar maal met zijn ogen om ze aan het schijnsel te laten wennen.

Links van hem ontdekte hij een soort nis in de muur met daarin een rolschilderij. Er was een op een riethalm boven een vijver of sloot zittende ijsvogel op afgebeeld. Het tafereel had iets vredigs en straalde kalmte uit.

De ijsvogel zat doodstil te wachten op een visje dat ieder moment het wateroppervlak onder hem beroerde. Yarev Adin merkte dat naarmate hij er langer naar keek er rustiger van werd.

Vanuit het niets, in een vlaag van intuïtie bekreep hem het gevoel dat behalve zichzelf er nog iemand in de kamer was, iemand die hem observeerde.

Vanuit zijn ooghoeken spiedde hij voor zover hij kon de kamer af. Niets. Toen hij weer voor zich keek zag hij dat de persoon, een man tegenover hem was gaan zitten!

De gestalte begon te lachen. Eerst zachtjes en ingetogen maar al snel veranderend in een akelige lach. Het was dat irritante gelach dat hem deed opkijken, of hij wilde of niet. De man was mager en had ingevallen wangen. Zijn haar was wit van ouderdom en lag in een lange vlecht op zijn rug. Zijn gezicht was met de scheefstaande ogen uitgesproken Aziatisch, al kon hij er niet uit opmaken uit welk deel van Azië de man afkomstig was.

Geen directe fysieke bedreiging voor hem. Tot hij het korte zwaard op de grond naast de man zag.

Yarev Adin wilde dat het lachen ophield. Het irriteerde hem mateloos, wat misschien kwam omdat hij mensen die om niets lachten ronduit haatte.

Maar zijn irritatie kon ook komen doordat hij niet wist waarom de man juist naar hem lachte. Hij vond het ook vreemd dat de man terwijl hij lachte geen enkele expressie in zijn gezicht vertoonde.

Gekweld door dat ellendige geluid wendde hij walgend zijn ogen af. Zijn ogen neerslaand zag hij tot zijn verbazing dat hij een lang wit hemd droeg waarvan de uiteinden opzij waren geslagen. Het liet zijn buik ter hoogte van de navel onbedekt.

Zijn blik viel op de punt van een smal, slank zwaard dat uitliep in een blank stalen lemmet. Het lag in de hand van de man en was op zijn buik gericht.

Een keer met zijn ogen knipperen was voldoende om te zien dat de scherpe punt zijn huid raakte. Voordat hij goed en wel wist wat er gebeurde had het steekwapen zijn maag en bindweefsel doorboord. Hij raakte volledig in paniek. Eerst voelde hij vreemd genoeg nog niets, tot het moment waarop de man het zwaard naar links trok en vandaar weer naar rechts wat zorgde voor een onbeschrijflijke pijn, uitstralend naar zijn benen en bovenlichaam. Het voelde alsof iemand een vuur in zijn onderlichaam aanstak.

Onder heen en weer gaande bewegingen drong de punt steeds dieper in zijn lichaam. Schoksgewijs bleef zijn hart het bloed in grote hoeveelheden naar buiten

pompen. Verzwakt door het enorme bloedverlies probeerde hij het korte zwaard net voor het heft beet te pakken om het uit zijn lijf te trekken. Tot zijn stomme verbazing lukte hem dat niet. In plaats ervan drong het alleen maar nog dieper tot zijn ingewanden door.

Zijn synapsen schreeuwden het uit. Hij wilde het zwaard kostte wat kost uit zijn lichaam verwijderen, maar hoe hard hij er ook aan trok, sjarde of duwde, het bleef op zijn plek. Zijn bloeddruk daalde snel tot het een kritieke waarde bereikte. In gevecht tegen bewusteloosheid voelde hij dat zijn spieren verslaptten. Het leek erop dat zijn lichaam de strijd al wilde opgeven, hoe hard hij terugvocht. Zijn angst verdween. Het maakte plaats voor een lichtmakend, zweverig gevoel, als een soort bevrijding. ‘Het is goed zo, laat je gaan,’ zei zijn geest.

Yarev Adin voelde ook dat het goed was. Geleidelijk gaf hij zich eraan over, met het lachende gezicht van de man in zijn netvlies gebrand.